

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. května 1929, pokud jím byli vinnými uznáni: Josef P. zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II c) tr. zák. a Josef Ch. zločinem krádeže podle §§ 171, 174 I c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by v rozsahu zrušení dále jednal a znovu rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnost obžalovaného Josefa P-a dovolává se číselně zmatečných důvodů čis. 9 a), 10 § 281 tr. ř. Tento zmateční důvod uplatňuje především v tom směru, že nalézací soud neprávem kvalifikoval trestný čin, jímž uznal stěžovatele vinným, za zločin krádeže. Čin ten prý může býti jen přestupkem zpronevěry, any věci, které podle rozsudku stěžovatel z držení a bez přivolení družstva »B.« v J. v hodnotě 500 Kč, nikoliv však 2.000 Kč převyšující odňal, byly mu jako skladníkovi filiálního závodu »B.« v J. svěřeny, tudíž v době, kdy si je přivlastnil, v jeho držení. Výtka ta jest nedůvodná. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel byl skladníkem (vedl prodejnu) družstva »B.«, a že zboží, o jehož odcizení jde, bylo vlastnictvím tohoto družstva. Tím zjednáán poměr, který předpokládá a proti jehož zneužití ke krádeži zaměstnancem chrání zaměstnavatele ustanovení § 176 odst. II c) tr. zák. Podle toho držel stěžovatel zboží jako zástupce (zřízenec) družstva, tak že byly věci v držbě družstva, souzeným činem byla porušena držba, nikoliv jen důvěra majitelky zboží; jest tudíž v přivlastnění si zboží spatřovati krádež, nikoliv jen zpronevěru.

Čís. 4138.

Starosta obce koná svůj úřad již přítomností v místnosti obecního úřadu k vůli vyřízení některé dosud nevyřízené věci; ochrany § 312 tr. zák. nepozbývá ani tím, že přerušil vyřízení této věci, by vyslechl a rozhodl žádost dostavivší se strany, ani tím, že se bránil proti nepřístojnému chování se této strany způsobem, který by jinak neměl nic společného s výkonem služby obecního starosty.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1931, Zm I 376/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 24. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po právní stránce podle § 281 čis. 9 písm. a) tr. ř. namítá stížnost, že tu není předpoklad skutkové podstaty přestupku § 312 tr. zák., že osoba dotčená urážkou byla ve své úřední činnosti, konajíc úřední úkon, an rozsudek zjišťuje, že starostův úřední výkon (odkázání obžalovaného

na místního starostu) byl již skončen, když zažalované jednání obžalovaného počalo, a ano další odůvodnění rozsudku, že byl starosta V. ve všeobecném výkonu svého úřadu, nestačí; přestal-li V. jakožto starosta konati svůj úřední úkon, přestala tím jakákoliv jeho úřední činnost a V. byl proti obžalovanému právě tak neúřední osobou, jako obžalovaný proti němu. Námitce nelze přisvědčiti. Skutkové podstaty zločinu podle § 81 tr. zák. i přestupku podle § 312 tr. zák. předpokládají ovšem, že veřejný činitel vykonává v čase, kdy se mu pachatel zprotivil, pokud se týče ho urazil, svůj úřad nebo svou službu. Pro zločin podle § 81 tr. zák. je dalším předpokladem, že tu byl konkrétní úkon spadající pod povšechný pojem výkonu veřejného úřadu (veřejné služby), an předmětem zlého úmyslu § 81 tr. zák., zmařiti výkon úřadu neb služby, může býti jen individuálně vyhrocený zákrok veřejného činitele, směřující k určitému úkolu podle rozsahu úřadu (služby) mu náležejícímu, avšak pro skutkovou podstatu § 312 tr. zák., který nechrání, jako § 81 tr. zák., nerušenost konkrétních výkonů veřejných úřadů a služeb, nýbrž povšechně vážnost veřejných činitelů, takového vztahu přítomnosti veřejného činitele na místě činu k určitým zákrokům, spadajícím do oboru jeho úřadu (služby), zapotřebí není; stačí, byl-li na místě urážky přítomen z důvodu svého úřadu (služby) a za účelem jeho (jejího) výkonu (srovnej rozhodnutí čis. 3626 Sb. n. s.). Tomu tak jest i ohledně pobytu obecního starosty v kanceláři obecního úřadu, an starosta nemá jinde po ruce pomůcek, jichž jest mu třeba k vyřízení určitých věcí, najmě k podání písemných zpráv nadřízeným a jiným úřadům, a ona musí býti určena a obyvatelstvu známa místnost, do které se mohou (jak to učinil i obžalovaný) strany v určené nebo v obvyklé době dostaviti, by přednesly starostovi své žádosti a vyžádaly si jeho rozhodnutí. Koná-li pak obecní starosta svůj úřad již přítomností v místnosti obecního úřadu, do které vešel k vůli vyřízení některé věci dosud nevyřízené, nepozbývá zvláštní ochrany § 312 tr. zák. ani tím, že přerušil vyřízení této věci, by vyslechl a rozhodl žádost strany, dostavivší se k němu jako k obecnímu starostovi, ani tím, že se bránil proti nepřístojnému chování se této strany způsobem, který by jinak neměl nic společného s výkonem služby obecního starosty. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že rozsudek předpokládá, že svědek V. byl, ačkoliv byl již skončen jeho úřední výkon, k němuž dala podnět žádost obžalovaným mu přednesená, ve všeobecném výkonu svého úřadu, pobýváje v úřední místnosti k vůli vyřízení některé věci pro okresní úřad.

Čís. 4139.

Zákaz § 32 čis. 123/1920 trvá po celý den volební, nikoliv jen po dobu volebního úkonu.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1931, Zm I 419/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. dubna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 32, 58 I. čis. 7 zákona čis. 123/1920 Sb. z. a n.